

1

Vanaf haar geboorte was Antonia Adams een klein, elfachtig, teer kind. Volgens haar vader zag ze er als een engel uit, met als baby donzig witblond haar, zachte blonde krullen naarmate ze ouder werd en grote blauwe ogen. Ze keek hem altijd recht aan, zelfs voordat ze kon praten, alsof ze iets te zeggen had. Aanvankelijk was ze niet verlegen, maar dat werd ze wel heel snel tussen haar twee ruziënde ouders.

Ze wist wanneer ze haar mond kon opendoen en wanneer niet, en meestal was het veiliger om dat niet te doen. Ze leerde te verdwijnen, zich in de schaduw te verstoppen, zichzelf zo klein te maken en zo stil te blijven dat ze vergaten dat ze in de kamer was. En naarmate hun ruzies feller werden, kon ze op het juiste moment stilletjes wegsluipen. In hun woede op elkaar vergaten haar ouders dat Antonia bestond en zelfs bij hen in dezelfde ruimte was. Ze had de kunst van onzichtbaar lijken geperfectioneerd, bijna zoals een geest. Als niemand aandacht aan haar schonk, voelde ze zich het veiligst. Uren

kon ze alleen in haar kamer zitten, een boek lezen, met haar poppen spelen of gewoon dagdromen en uit het raam kijken, zich verwonderend over de mensen die ze zag langslopen.

Als ze andere kinderen zag, vroeg ze zich af of hun ouders ook zoveel ruziemaakten, maar ze durfde er nooit naar te vragen. Ze leefde in een wereld vol volwassenen, boordevol vijandigheid, en zag andere kinderen alleen op school. Omdat ze kleiner was dan de anderen, werd er vaak van uitgegaan dat ze jonger was en werd ze een baby genoemd. Ze had van beide kanten geen grootouders, en haar ouders waren allebei enig kind, net zoals zij. Behalve haar ouders waren er dus geen belangrijke volwassenen in haar leven.

Vanaf het prille begin had ze zich een indringer gevoeld. De enige manier om dat te verhelpen was door uit beeld te blijven. Tegen de tijd dat Antonia zeven was, wist ze heel goed hoe ze zichzelf onzichtbaar kon maken en zich ook zo te voelen. Ze was het meest op haar gemak als niemand haar kon zien. Het leek heel risicovol om door iemand opgemerkt te worden, in het bijzonder door haar ouders.

Antonia leek totaal niet op haar Franse moeder, Fabienne Basquet, een pittige jonge vrouw met pikzwart haar, een witte porseleinen huid en volle lippen, die nog groter leken door haar felrode lippenstift. Ze had sprankelende donkere ogen, net zo groot als die van Antonia, en was zolang Antonia zich kon herinneren meestal boos. Antonia's vader was op slag smoorverliefd op haar geworden. Pas later beseftte hij dat het lust was geweest, geen

liefde. Ze was onweerstaanbaar. Ze had volle borsten en een smalle taille, lange slanke benen, en ze droeg haar donkere haar in een knot in haar nek. Wanneer ze het losmaakte om naar bed te gaan, viel het als een zwaar, donker gordijn tot aan haar middel.

De twee leerden elkaar kennen in een café in Parijs, waar ze als serveerster werkte. Fabienne had ontspannen met Brandon Adams gekletst terwijl ze hem bediende en had gevraagd waar hij vandaan kwam. Hij vertelde dat hij een Amerikaan was, uit New York kwam en voor zaken in Parijs moest zijn. Ze kon aan hem zien dat hij geld had. Hij was gekleed in een keurig maatpak en om zijn pols droeg hij een gouden horloge. Helemaal betoverd was hij door Fabienne. Zij was vierentwintig en hij was acht jaar ouder. Ze leek totaal niet op de conservatieve, welopgevoede vrouwen die hij kende en was duizelingwekkend knap. Toen ze hem vertelde dat ze probeerde om actrice te worden, geloofde hij haar meteen.

Fabienne was van eenvoudige komaf, in armoede geboren in het naoorlogse Frankrijk. Haar moeder Marcelline had de bezetting overleefd en was verliefd geworden op een van de Amerikaanse soldaten die de stad na de bezetting en het einde van de oorlog waren binnengekomen. Hun blikken hadden elkaar op straat gekruist, en hij nodigde haar voor een etentje uit in een nabijgelegen café. Honger had ze eigenlijk altijd. Al haar geld ging op aan medicijnen voor haar invalide moeder. Haar vader was gesneuveld bij een explosie in de begindagen van het verzet, en ze wist de eindjes aan elkaar te knopen door

allerlei klusjes te doen, zoals vloeren dweilen in restaurants, in de bediening werken en als kamermeisje in een klein hotel.

De knappe Amerikaanse soldaat was een antwoord op haar gebeden. Hij zorgde ervoor dat ze te eten kreeg en kocht chocolade en panty's voor haar. Toen hij naar de Verenigde Staten terug moest, wist Fabiennes moeder nog niet dat ze zwanger was, en hij liet geen informatie voor haar achter hoe ze hem kon bereiken. Voor hem was het een korte oorlogsliefde geweest, een exotische herinnering die hij met zich mee zou dragen, maar hij wist dat hij haar nooit meer zou zien. Thuis wachtte een meisje op hem en hij was van plan met haar te trouwen, hoewel hij dat nooit aan Fabiennes moeder had verteld. Ze hoefde het niet te weten. Hij deed geen beloften die hij niet kon nakomen. Zoals zoveel andere soldaten verliet hij Parijs met onvergetelijke herinneringen, terwijl hij een baby achterliet waar hij niets van wist en die hij nooit zou kennen.

Fabiennes moeder beseftte twee maanden na zijn vertrek dat ze zwanger was en probeerde via de legerbasis in Parijs te achterhalen waar hij woonde. Zijn naam was Jimmy Smith, maar verder wist ze niets over hem, zelfs niet zijn geboortedatum. Ze hadden hem nooit weten te vinden. Hij was een van honderden of zelfs duizenden jonge Amerikaanse soldaten die vrouwen en baby's in Parijs en in heel Europa hadden achtergelaten. Marceline was geen uitzondering, en haar moeder stierf kort nadat hij was vertrokken. Ze probeerde in haar eentje in Parijs te overleven, maar kon het zich niet veroorloven daar te

blijven met een kind in haar buik en niemand om haar te helpen. Kort voor Fabiennes geboorte trok Marceline dan ook in bij haar grootmoeder in Bretagne, waar Fabienne opgroeide. Marceline stierf toen Fabienne nog maar drie jaar oud was. Op de terugweg van haar werk in een lokale bakkerij werd ze op de fiets aangereden door een vrachtwagen. Fabienne was te jong om te begrijpen wat er met haar moeder was gebeurd. Ze was twaalf toen haar overgrootmoeder aan een hartaanval overleed. Omdat ze geen andere familie had, werd ze naar een weeshuis in Quimper gestuurd, waar ze tot haar achttiende verbleef. Toen ging ze als een postduif terug naar Parijs, een stad die ze niet kende, maar waarvan ze haar hele leven had gedroomd. Zodra ze achttien was, wilde ze actrice worden, maar ondanks haar opvallende schoonheid lukte het haar niet om rollen te bemachtigen. Een paar klussen als model kreeg ze wel, maar voor de meeste opdrachten was ze te vol. Om in haar levensonderhoud te voorzien werkte ze dan ook als serveerster in het café waar Brandon Adams haar kort na haar vierentwintigste verjaardag leerde kennen. Ze woonde toen al zes jaar in Parijs en had haar droom om ooit in een film te spelen nooit opgegeven. Parijs was de opwindendste stad ter wereld voor haar en ze hoopte door een producent te worden 'ontdekt'.

Fabienne was een overlever. Ze was in moeilijke omstandigheden geboren en stamde af van een lange reeks vastberaden vrouwen. Ze was dapper en onverschrokken, eigenwijs en bereid te vechten voor wat ze wilde. Brandon zag dat in haar en bewonderde haar erom. Ze

klaagde nooit over haar vroegere leven, maar hij kon merken dat het niet gemakkelijk was geweest. Wat hem onmiddellijk aan haar opviel, waren haar onverzettelijke geest en haar verbluffende schoonheid. Door haar gefascineerd kwam hij dagelijks terug naar het café om haar te zien. Toen hij haar op een avond na het werk naar huis bracht, vertelde ze hem dat haar vader een Amerikaan was, maar dat ze hem nooit had gekend. Hij was naar de Verenigde Staten teruggekeerd voordat ze werd geboren, en haar moeder had hem nooit kunnen vinden. Ze had geen familie meer, maar leek door haar omstandigheden niet uit het veld geslagen. Ooit zou ze actrice worden, dat wist ze zeker. Brandon had alleen maar bewondering voor haar moed. Ze was het sterkste, dapperste, mooiste meisje dat hij ooit had ontmoet. De tweede keer dat hij haar naar huis bracht, ging ze met hem naar bed, en daarna was hij zelfs nog meer door haar betoverd. Toen hij wegging, gaf hij haar een gouden armbandje met een hartje aan een dunne ketting en eenmaal terug in New York bleef ze in zijn gedachten rondspoken. Hij kon haar niet uit zijn hoofd zetten. Alle vrouwen die hij had gekend, verbleekten in vergelijking met haar. Nog nooit was hij zo verliefd geweest. Het was een ware kwelling om aan haar te denken en hij verlangde ernaar weer met haar te vrijen.

Brandons vader was tijdens de oorlog in de Stille Oceaan gesneuveld, en zijn moeder was gestorven toen hij nog studeerde. Zijn grootouders waren al lang overleden. Zijn vader kwam uit een familie met geld. Ze waren niet gigantisch rijk, maar in goeden doen. Hij had zijn we-

duwe en enige zoon met voldoende geld achtergelaten om goed van te kunnen leven. Ze woonden dan ook in een fraai appartement in een fatsoenlijke buurt, de East Eighties, in New York, en Brandon volgde een goede opleiding aan de universiteit van Columbia, en ging aansluitend naar een businessschool.

Brandon had een aantal slimme investeringen gedaan en beschikte over een sterke ondernemingsdrang. Zo investeerde hij in een plasticfabriek die het in de jaren zestig goed deed. Tegen de tijd dat hij Fabienne in Parijs ontmoette, in 1970, had hij een aanzienlijk vermogen opgebouwd waar hij goed van leefde. Hij was ambitieus en was van plan nog veel meer kapitaal te vergaren. Recent had hij in een tweede bedrijf geïnvesteerd dat belachelijk veel winst had gemaakt op de verkoop van de hoelahoep. Zeven jaar eerder was er patent op aangevraagd, en hij had een groot aandeel in het bedrijf gekocht. De hoelahoep was goedkoop om te maken. Hij was een enorme rage geworden en had het bedrijf al veel geld opgeleverd. Toen Brandon er zeven jaar later in investeerde, leverde hem dat ook veel geld op. Hij had een neus voor zaken doen en wist instinctief wat goed zou verkopen en wat mensen wilden. Tot dusver had hij nog nooit een investeringsfout gemaakt.

Zijn moeder was de dood van zijn vader tijdens de oorlog nooit te boven gekomen. Ze leidde een teruggetrokken bestaan, was depressief en stierf zelf ook jong. Op haar zesentwintigste was ze weduwe geworden en ze stierf op haar eenenveertigste aan eierstokkanker, toen Brandon eenentwintig was. Het had hem verbaasd hoe-

veel ze van zijn vaders geld had gespaard zonder ooit zelf te hebben gewerkt. Ze was een continue aanwezigheid in zijn leven geweest en was een zachtaardige vrouw, maar omdat ze zo jong weduwe was geworden en in haar eentje een zoon had moeten grootbrengen, had ze de rest van haar leven van slag en angstig doorgebracht. Ze was volledig afhankelijk geweest van haar man en uiteindelijk van het advies van haar zoon. Hij probeerde haar gerust te stellen, maar slaagde er nooit in. Ze was een droevige, bange vrouw die meer hulp en bescherming nodig had dan zij hem ooit kon geven. Tijdens zijn studie ging hij in een appartement bij haar in de buurt wonen en hij ging bijna dagelijks bij haar langs. Gekweld door haar angsten leefde ze teruggetrokken en ze had moeite met het openlijk tonen van affectie. Voor zover hij wist, had zijn moeder na de dood van haar echtgenoot nooit een andere man in haar leven gehad, en ze was geen warme, liefdevolle vrouw, zelfs niet toen haar man nog leefde. Ze was een plichtsgetrouwe, welopgevoede, keurige vrouw. Passie lag ook niet in Brandons aard, dus zijn korte ervaring met Fabienne in Parijs had hem als een tsunami overvallen. De meisjes die hij tijdens en na zijn studie had gekend en met wie hij had gedatet, waren beschaafd, hadden hun debuut gemaakt en een studie afgerond. Ze misten de ruwe randjes en passie van Fabienne, die zich altijd helemaal liet gaan, ook in bed. Dat was heftig voor Brandon, die van nature niet expressief was, maar hij vond het geweldig aan haar, en het bracht iets in hem naar boven wat hij nooit eerder had ervaren. Ze hadden een ongebreidelde passie gedeeld, en hij ver-

langde naar meer. Het moest wel liefde zijn, dat wist hij zeker. Nog nooit had hij voor een vrouw zoiets sterks gevoeld.

Na een maand obsessief aan haar te hebben gedacht ging hij terug naar Parijs om haar weer te zien. De tweede keer vond hij haar zelfs nog opmerkelijker. Ze was opgewekt, openhartig, zei wat ze dacht en deed wat ze wilde. Toen hij onaangekondigd in het café verscheen, stond ze perplex. Hij wist een verpletterende indruk op haar te maken en kustte haar. Het lukte haar om vijf dagen vrij te krijgen van haar werk, en samen reden ze in een huurauto over het Franse platteland. Tegen de tijd dat ze in Parijs terug waren, wist hij dat hij verliefd op haar was. Hij wilde dat ze naar New York kwam. Het idee om lang van haar gescheiden te worden en weer afscheid te moeten nemen, kon hij niet verdragen.

‘Maar wat dan als je me zat bent?’ vroeg ze bedaard, wetende wat er met haar eigen moeder was gebeurd. Ze wilde niet aan zijn genade zijn overgeleverd in een vreemd land en was beslist niet van plan om zwanger te worden. Ze had ervoor gezorgd dat dat ook niet kon gebeuren, en daar was hij haar dankbaar voor. Hoe stapelgek hij ook op haar was, klaar voor een kind was hij nog niet. Dat zij in zijn leven was gekomen, was al een grote verrassing geweest. Voor nu was dat genoeg.

‘Jou word ik nooit zat, Fabienne,’ zei hij zacht. Hij kon het zich niet voorstellen. Hoe kon je ooit genoeg krijgen van een vrouw zoals zij?

‘Misschien gebeurt het toch,’ zei ze.

‘Voor die tijd zijn we wel getrouwd.’ Ze leken allebei

te schrikken van wat hij zei. De woorden waren zo uit zijn mond gerold.

‘Is dit een huwelijksaanzoek?’

Hij glimlachte om haar vraag.

‘Nog niet, maar dat komt wel. Laten we eerst over onze volgende stap nadenken.’ Ze beantwoordde de vraag tijdelijk door weer met hem te vrijen, wat voorlopig voldoende antwoord was. Het herinnerde hem eraan hoe graag hij haar in zijn leven wilde. Alles wat vóór haar was gekomen, leek hem nu kleurloos toe.

‘En mijn acteercarrière dan?’ vroeg ze hem nadat ze de liefde hadden bedreven. Hij durfde niet te zeggen: ‘Welke acteercarrière?’ Ze had zelf toegegeven dat ze nog maar weinig acteerklassen had gehad en dat het tot dusver nergens toe had geleid, maar ze hield nog steeds vast aan haar droom ooit een ster te zijn.

‘We zoeken in New York wel een agent voor je.’ Met haar opmerkelijke schoonheid kon dat toch niet zo moeilijk zijn, dacht hij. Maar eerst moest ze haar Engels bijspijkeren. In restaurants kon ze zich prima redden, maar als ze in de Verenigde Staten wilde acteren, moest ze echt op Engelse les. Haar accent was charmant, maar haar woordenschat beperkt, hoewel ze er met z’n tweeën best mee uit de voeten konden, met behulp van het Frans dat hij op de middelbare school had geleerd.

Tegen het einde van Brandons vierde bezoek binnen drie maanden deed hij haar een aanzoek met een ring die hij uit New York had meegenomen en die van zijn moeder was geweest. Het was een simpele ring met een mooie saffier. Hij had een excuus om in Parijs te zijn,

want hij deed zaken met een Franse plasticfabriek, maar Fabienne was de hoofdreden van zijn tripjes. Hij hielp haar met de visumaanvraag, en vier maanden na hun eerste ontmoeting vloog ze met hem mee naar New York. Daar trok ze bij hem in in zijn appartement aan Upper East Side. Het was geschikt voor een vrijgezel en een beetje krap voor hen beiden. Er was niemand die kon zeggen dat hun relatie veel te snel ging en dat het onfatsoenlijk was om zo snel te gaan samenwonen, aangezien hij geen ouders meer had. Een maand later trouwde hij met haar in het stadhuis. Hij had intussen een agent voor haar gevonden, die haar adviseerde Engelse en acteerlessen te volgen. Ook moedigde hij haar aan een modellenbureau te benaderen. Ze was een prachtige vrouw die uitbundigheid en energie uitstraalde. Opgewonden kwam ze bij de agent vandaan, met goede hoop voor haar carrière.

Brandon werkte hard en was vaak tot laat op kantoor. Fabienne zat intussen niet stil. Ze verkende New York en volgde de lessen die haar agent had voorgesteld. Om de taal te leren ging ze naar zo veel mogelijk films, en zodra Brandon 's avonds thuiskwam, troonde ze hem mee naar de slaapkamer. Hij had er geen seconde berouw van dat hij zo snel met haar was getrouwd, en hij was het antwoord op haar gebeden. Ze leidde een comfortabel leven als vrouw van een succesvolle jonge ondernemer die haar niets ontzegde en haar graag verwendde. En zij keek reikhalzend uit naar een filmcarrière.

Hij stelde haar voor aan zijn vrienden, die verblind waren door haar schoonheid en snapten waarom Brandon

smoorverliefd op haar was geworden. De mannen waren jaloers op hem, de vrouwen hadden hun bedenkingen over haar. Ze vonden haar ambitieus en uitbundig, zeer uitgesproken, en hadden het niet zo op haar sexy kleding. Ze had een voorkeur voor laag uitgesneden jurken, waar ze in eerste instantie geschokt op reageerden. Op haar beurt vond ze zijn vrienden burgerlijk en de vrouwen te tam, oninteressant en conservatief. Ze vond hen allemaal maar saai. Brandon had een kleine vriendenkring en die werd met Fabienne nog kleiner. Niet alle welgemanierde gastvrouwen wilden Fabienne in hun midden hebben. Ze straalde wilde seks uit, en ze wilden niet dat hun mannen met haar omgingen.

Brandon stak al zijn energie in zijn werk, dus hij had weinig tijd om met vrienden uit eten te gaan. En in de weekenden maakte hij tijd vrij voor haar. Dan maakten ze wandelingen in het park, gingen ze samen naar de film en af en toe naar het theater. Hij nam haar mee uit eten in populaire restaurants en liet haar kennismaken met een leven dat ze anders nooit gehad zou hebben.

Ze plaagde hem er soms mee hoe ingetogen hij en plein public en onder zijn vrienden was. In bed was hij een leeuw, maar met haar in het openbaar was hij kil, en ze beschuldigde hem ervan een Amerikaanse puritein te zijn. Als ze zin in hem had, liet ze dat openlijk blijken, wanneer en waar ze ook waren. Hij vond dat niet prettig en zei dat ook tegen haar. Maar ze trok zich er niets van aan, en dus kwam het geregeld voor dat ze halverwege een etentje of film weggingen en snel weer het bed in doken. Seks was de drijvende kracht achter wat hen had

samengebracht en achter de sterke band die ze hadden gekregen. Hij genoot er met volle teugen van en vond het een goede start van hun huwelijk. In de verre toekomst zag hij een huis in een buitenwijk voor zich en twee of drie rondrennende kinderen, maar daar was hij nog lang niet klaar voor. En met haar vierentwintig jaar was ze nog steeds heel jong. Ze wilde eerst een carrière en sprak dat ook openlijk uit. Hij vond het niet erg om een paar jaar te wachten. Ze waren allebei nog jong genoeg en waren het erover eens dat er geen haast bij was. En hij wilde eerst zijn zakenimperium uitbouwen.

Maar vier maanden na hun huwelijksvoltrekking ontdekte Fabienne dat ze in verwachting was. Voor haar was het desastreus nieuws. Haar Engels was verbeterd, en ze was van plan geweest snel weer contact met haar agent op te nemen. Een baby zou alles vertragen en haar carrièreplannen dwarsbomen. Brandon was ook niet opgetogen over het nieuws. Abortus was in New York net legaal, en Fabienne stelde het voor, maar Brandon had er geen goed gevoel bij. Hoewel het jaren eerder was dan hij had gepland, wilde hij wel graag kinderen met haar, als een duurzame basis voor hun huwelijk.

Na een maand van ruzies en discussies en tranen van Fabiennes zijde stemde ze er uiteindelijk mee in de baby geboren te laten worden, zolang Brandon maar begreep dat ze een acteerrière zou blijven najagen. Hij was bereid voor kinderopvang te betalen, wat de klap voor haar een beetje verzachtte.

Haar plannen om contact op te nemen met haar agent schoof ze al gauw op de lange baan. Het grootste gedeelte

van de zwangerschap was ze kotsmisselijk, wat niet hielp om aan het idee van een kind te wennen. Ze smeekte Brandon om een abortus, aangezien ze de meeste dagen te ziek was om op te staan, maar hij wilde er niet eens over nadenken. Haar huisarts overigens ook niet. Voor een legale abortus was het al veel te laat. Toen ze zes maanden zwanger was, gaf ze nog steeds diverse malen per dag over. Ze zei dat ze de baby die haar zo misselijk maakte haatte. Het kind vormde het enige obstakel tussen haar en de carrière waarvan ze haar hele leven had gedroomd en waarvan ze had gedacht dat die nu binnen handbereik was. Brandon was langzaam aan het idee van de baby gaan wennen, hoewel hij dat zelden tegen Fabienne zei, die steeds in woede uitbarstte als hij erover begon.

Ze ondernam ook niets om zich op de baby voor te bereiden. Brandon had een ruimer appartement voor hen gevonden. Het was groot en zonnig in een fraai gebouw, en hij had een binnenhuisarchitect ingehuurd omdat Fabienne er totaal geen interesse in toonde. En het was Brandon die in zijn vrije tijd de kinderkamer klaarmaakte, terwijl Fabienne in bed lag, te misselijk om zich te verroeren en te boos om mee te helpen. Volgens haar arts behoorde ze tot de zeldzame groep vrouwen die gedurende hun hele zwangerschap vierentwintig uur per dag misselijk waren. Bij tijden vroeg Brandon zich af of dat misschien kwam doordat ze zo tegen het idee van een baby was, maar hij sprak het nooit naar haar uit.

De laatste twee maanden van de zwangerschap had hij het drukker dan ooit. Hij had nog een bedrijf met veel

groeipotentie gekocht. Het stond in New Jersey, met een fabriek in Pittsburgh. Brandon reed voortdurend tussen New Jersey, New York en Pittsburgh heen en weer en had zijn oog laten vallen op nog een ander klein bedrijf in Chicago. Zijn ondernemingen maakten een gigantische groei door, terwijl zijn gezin zich uitbreidde.

Brandon was in New Jersey toen Fabienne weëen kreeg. Hij haastte zich naar huis om bij haar te zijn, zoals hij had beloofd. De baby kwam prompt op de uitgerekende datum in augustus ter wereld, toen er in New York een hittegolf gaande was. Fabienne had de laatste maand als een gestrande walvis in hun bed gelegen en voortdurend geklaagd over hoe ellendig ze zich voelde. Hij vond dat ze er nog nooit zo mooi had uitgezien, maar durfde dat niet te zeggen. Elke keer dat ze zichzelf in de spiegel bekeek, huilde ze. Ze was doodsbang dat de baby haar figuur voor altijd zou verpesten. Het enige wat ze wilde, was bevallen, om het maar achter de rug te hebben. Voor de eerste weken huurde ze een verpleegkundige in, en daarna stond er een hele rits babysitters klaar. Ze was van plan snel haar figuur terug te krijgen, zodat ze tegen het einde van het jaar serieus aan haar carrière kon beginnen.

Tegen de tijd dat Brandon bij het ziekenhuis aankwam, had ze al uren weëen. Ze was er met een taxi gekomen, terwijl hij als een gek van New Jersey naar de stad reed. In de gang hoorde hij haar al schreeuwen. Hij mocht een paar minuutjes bij haar, voordat hij naar de andere vaders in de wachtruimte werd gestuurd. Toen hij haar met een kraamverpleegkundige achterliet, smeekte Fabi-

enne om pijnstilling en ze smeekte hem te blijven, maar hij had geen keuze. Haar arts wilde geen vader bij de geboorte. Ze had zo wanhopig geleken dat hij zich schuldig voelde als hij aan haar dacht. Een verpleegkundige vertelde hem dat hij, indien gewenst, naar huis kon gaan. De bevalling zou nog een paar uur op zich laten wachten, en eerstgeborenen namen hun tijd. Diverse andere vaders, de meer ervarene, gingen weg en kwamen later terug. Voor Brandon voelde het niet goed om te vertrekken, en om middernacht zat hij er nog, in afwachting van nieuws. Ze was nu al vijftien uur aan het bevallen, en de verpleegkundige achter de balie moedigde hem opnieuw aan om naar huis te gaan. Ze zouden hem bellen als de baby was geboren. Brandon kon zich niet voorstellen wat Fabienne moest doormaken en had medelijden met haar, maar hij kon haar niet troosten omdat hij niet bij haar mocht.

Om twee uur 's nachts volgde hij het advies van de verpleegkundige op en ging hij naar huis om te slapen. In hun appartement keek hij naar de wieg in de lege babykamer en hij probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om hier een baby te hebben, en of het een meisje of een jongen zou zijn. Op dit moment wilde hij alleen maar dat de beproeving voor Fabienne voorbij was, zodat ze aan hun leven als gezin konden beginnen. Hij wist zeker dat ze aan de baby zou wennen als die er eenmaal was. Bijna negen hele maanden lang had de baby haar alleen maar ellende bezorgd.

Zodra Brandon ging liggen, viel hij in een diepe, uitgeputte slaap en hij was verrast toen hij de volgende

ochtend om negen uur wakker werd terwijl de zon in de kamer scheen. Het ziekenhuis had niet gebeld. Toen hij bezorgd zelf telefonisch contact opnam, vertelde een opgewekte verpleegkundige hem dat het nu niet lang meer zou duren en dat zijn baby ergens die middag geboren zou worden. Hij was geschokt door wat ze zei en hoopte dat ze zich had vergist. Als het zo lang duurde, was hij benieuwd hoe zijn vrouw eraan toe was. Hij wist niet of het normaal was of dat er iets mis was, maar de verpleegkundige had voordat ze ophing gezegd dat alles goed was.

Na een kop koffie ging hij terug naar het ziekenhuis en hij voegde zich weer bij de vaders in de wachtruimte. Er was een nieuwe lichting mannen, en hij zag een paar bekende gezichten van de dag ervoor. Een voor een verlieten ze de ruimte wanneer hun werd verteld dat hun vrouw een zoon of dochter had gebaard. Uiteindelijk, om vier uur die middag, wenkte een glimlachende jonge verpleegkundige met een gesteven kapje en uniform hem en vertelde dat hij zijn dochter kon bekijken door het raam van de babyzaal.

‘Is alles goed?’ vroeg hij haar met een paniekerige blik. Het waren de langste twee dagen van zijn leven geweest, en dat zou voor Fabienne helemaal gelden.

‘De baby is kerngezond en uw vrouw maakt het goed. Ze is nog een beetje versuft, maar zodra ze de verkoeverkamer verlaat, mag u bij haar.’

‘De bevalling heeft in totaal eenendertig uur geduurd,’ bracht hij haar in herinnering, en ze knikte.

‘Dat is voor een eerste baby niet lang. Ze weegt ruim

zeven pond. Dat is een prima gewicht.’ Ze keek hem stralend aan en wees hem op een verpleegkundige aan de andere kant van het grote raam, die een bundeltje in een roze deken gewikkeld zo vasthield dat hij het gezicht van zijn dochter kon zien. Ze had perfect gevormde geelaatstrekken en was prachtig, met donzig blond haar dat onder een roze gebreid mutsje uitstak.

‘Ze heeft het gezicht van een engel,’ zei hij bijna tegen zichzelf. Ze leek totaal niet op Fabienne met haar exotische donkere trekken. De baby had een hartvormig mondje, een kuiltje in haar kin en leek meer op hem dan hij besepte. Hij was lang en blond en had ook een kin met een kuiltje.

‘Is alles goed met mijn vrouw?’ vroeg hij weer, en de verpleegkundige stelde hem met een glimlach gerust. De verpleegkundige achter het raam liep met de baby weg en legde haar in een wiegje achter in de ruimte.

‘Ze is moe, maar maakt het goed. Ze zal nu een paar uur slapen, en dan mag u bij haar.’ Terwijl hij daar stond en nog steeds naar de baby staarde die nu van hem was, voelde hij zich overweldigd door het wonder van de geboorte. Plotseling was dit kleine, perfecte mensje van hem, een dochter, het ultieme bewijs van zijn liefde voor Fabienne. Hij kon het nauwelijks geloven en liep ver dwaasd weg.

Hij verliet het ziekenhuis om iets te eten te halen. Nog steeds vond hij het moeilijk te geloven dat eenendertig uur normaal was voor een bevalling. Hij kon niet wachten om de baby weer te zien en haar zelf vast te houden en om Fabienne te zien wanneer ze wakker werd. Dit was

een mijlpaal voor hen allebei. Ze waren nu een gezin, niet alleen een man en een vrouw die verliefd waren geworden. Zijn leven had een nieuwe betekenis. Het was een heel volwassen gevoel, en hij kon nauwelijks wachten om Fabienne te zien en het met haar te delen.